

Приходить до неї зі звісткою, що церков уже готова, що-б її пішла та її подивилася, яка красива!

Зулима не нарадуючись довго, бере свого малюка Ону-фрію з руки, йде до церкви. За нею йде міністер. Але як тільки вступила на поріг церкви й заглянула до сирітчини, ще сгоріше вертає назад й говорить міністрові, що та робота їй не сподобалася, і пішла в царські терени, не оглядаючи ся.

Засумував ся міністер, що таку суму грошей їде видав, а то все на дармо, і почав да ще думати, що йому робити. Іншого способу не може вдумати, лиш мусить шукати іншого ма-ляря, щоб і красивіше намалював.

І панів інших малярів. Вони позирали зі свої перші ма-люнки й золочення і стали паново, під його способом малюва-ти, а коли роботу укінчили, закликає міністра. Ся прийшов, подивив ся; а коли не було що закинути, прийняв роботу і за-просив Зулиму, щоб подивилася ся. Зулима знов прийшла, по-дивилася ся, походилася по церкві, заглянула в кожний куттик і вертаючи назад, сказала міністрові, що то все до цього, бо її та робота їй не сподобалася.

Зажурив ся бідний міністер і заклопотав ся. Радить, іншої ради нема, лиш сїдає й инше думати по всіх усяках, що коли прийшов би хто такий, що змалював би церков так, щоб сподобалася доній царя, то дасть йому таку суму грошей, якої собі їде сам жадав...

Линим церков, Зулиму і міністра, а верім ся до Петра, що став у пана на службу яко до зорець коло вилуграду.

Петро вилужив у того пана три роки. По трох літах вини-тив йому пан точно цілу патежитість, дав йому свідоцтво, та й ще нарядив на дорогу. Петро йшов село від села, місто від міста, зайшов аж до столичного міста свого тестя. Але з при-чини, що був дуже струджений і не був певний чи що не змінило ся в протязі так довгого часу, то сейчас не представив ся ца-реви як його зять; а довідавшись о цілій річці, іменно що той міністер, котрий викинув його у море, хоче тепер з його жін-кою женити ся і потребує маляра, котрий до вподоби його же-ні змалював би церков, прибіг чимскорше до нього і предста-вив ся йому яко маляр.

Міністер мало звертав уваги, що то за оден чоловік, та не надіяв ся того, щоб то був той сам Петро, которого перед тро-ма літами кинув у море. Бо і чи могла така гадка прийти йому до голови, щоб слабий чоловік міг із незміреної глубини ши-рського моря видобути ся?

— Що ж ви хочете за мальоване церкви? — питає ся він Петра, урадуваний, що здивав ся новий маляр.